

Tükör

Tükör vagyok.
Idegenül fénylő, áttetsző tárgy.
Ismeretlenek tükröződnek bennem:
egész életem különös, megvárakoz-
tató fényben vonul el tükröm, a
tükör előtt. Titka előtt.
Ők nem látják. Senki sem lát.
Vonulnak, mintha minden megfor-
dulna: senki sem tudja, és
most bennük kezdek el tükröződni.

Kérdés

Megdöntött fadarab
örök félelem felé zuhan.
Súlyos a tét: az elkövetkező
fájdalom megmásíthatatlansága.
Egyvonalban a ráncszakadó
szenvetéssel örök titok mosolyog.

Képek

Kivetíti magát a láthatatlan.
Meghajlik a csend.
Hangok peregnek.
Elfordulok.

Végpont /3/

Árva betűk zuhanása:

Elhagyott imákon szavak úsznak.

Botladozik a köd:

Üres keretekben reszket a kemény fagy.

Szaggató ütemekből öntik a holnapot.

Magunkra maradtunk.

Hömpölygő, kihúzott árnykötegek.

Búcsú

Gyöngyöző a ragyogás

Aranykoszorú a kín

Égszínkék a fájó melegség

Felhők könnye a remény

- Napok bíbora az emlék.

Lengyel Dorottya IV.g.

(Tiszta szívvel V.szám, 1991 tavasza)